

KONCZEK JÓZSEF

A sorompónál

Csoóri Sándornak

*Az útelágazás torkában egyik oldalt sorompó van,
és afféle szokásosan mély keréknyomsáv, közepén fűvonulat,
de a másik ág is, amelyet szabadon hagytak, s járható is,
ugyanolyan keréknyomsávós, hiszen mondom.*

*Először azt akartam mondani,
hogy én itt minden gond nélkül szoktam menni a völgyböz,
de az a fiú csak cöccögött a szájával, s közben cigarettát szívott,
milyen érdekes, hogy egyszerre tudta csinálni.*

*Előttem volt az almáskert, habzott a gyönyörűség májusában,
olyan jó volt, hogy még magamtól is óvtam igazán,
így hát csakazértis a völgy felé tettem pár lépést,
a kutyák elég szépek voltak, de nem azért mondom.*

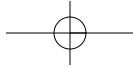
Kívülről jó ez

*Betörő esőroham, éjszakában hirdető cseppsorozat
és mezőszag is-is mondhatja ezt a margarétás falut,
ahol bíbor bogyóját a lóhere lengeti, méhek zsonganak
minden zápor elvonultával.*

*Kívülről jó ez a pincesor, a rakott kőgádor
még bent is domborítja – persze fordítva – mégis
lehajtott fejjel szoktunk járni a bordók között,
vigyázva, nohát nem iszunk máshol se.*

*Halat elég gyakran fognak horoggal úgy este felé,
olyankor van ez, amikor a labdarúgócsapatunknak sikerült
megint megőrizni legalább egy pontot, vagyis vasárnapokon,
mert a molyhos alkonyatban is van öröm, amit összeszedhet
magának az ember.*

[*Konczek József versei*]

A gyöngyösök bemutatása

Utassy Józsefnek

*Mintha vödör merülne alá,
a nagy akácfa előrehajol, szájjal issza
ezt a beléömlő alkonyatot, gyöngytyúkok
csevegnek a fűben, majd fokról-fokra
fölricsajozódnak – akár egy gőzmozdony,
olyan zakatolással robognak át a réten.*

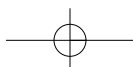
*Ni, a kis gyöngytyúkok, a jelentéktelen
madárka: leginkább egy maroknyi óvásba
férnek, a fürgé füjnél nem nagyobbak,
tollasan a száraz fűbe rejtőznek, csapatostul
vonulgatnak, belülről izgatódnak,
persze, tavasztól őszig
tucatból tízet is elvisz a béja.*

*De az akácfa úgy bukik előre a szélben,
mintha láncoskút vödre inná a szürkélő időt,
magába menekítve a gyöngyösöket,
s úgy tartja számon a szóbeszéd is,
hogy elmenekülnek a házból a patkányok
a gyöngyösök elől.*

Az érlelődő délután villanásai

*Szikrázó fénycsokrai voltak, mezőnyi
sávjai, erdőidéző lángjai, nyers,
kristályözönlései, zubatagai –*

*Ma már az érlelődő délután:
motozó tekintet a harmatos meggy-
üveggyöngy roskadó fa lombjaiban,
nyugatnak húzó felbők lassuló iramát*

*is szemmel követő gyarapodás,
a befelé töltődő idő,
így nyár közepén, amikor az égbe
akasztott kaszákat
már ismét kézbe vették, a rügy odamozdul
a marokba és harsányan
dől villanások alá táblákban a búza –*

*Ilyen napot! Az áthajló
éledezést ilyen meghaláson túlra
megtorpanásnyi délből szakított pihenő múltán,
szótlansággal kísért harsogást,
ezt a délutánt én akartam.*

